

af April 1896, at denne Byrde paalægges ikke Arbejdsgiverne, fordi det er hensigtsmæssigt; man paakalder ikke deres Beredvillighed til at bære en Del af Samfundets Byrder eller appellerer paa anden Maade til deres Humanitet eller Pligtfølelse. Nej, man siger: Denne ny Byrde skal paalægges dig, fordi du har Fordel af, at dine Arbejdere udsættes for Ulykker. Naar en saadan Motivering foreligger, tror jeg enhver Arbejdsgiver, enhver Haandværker og industridrivende vil sige: Hvordan kan nogen, som jeg betragter som min Repræsentant, selv i anden eller tredje Linie stemme for en saadan Lov? Og denne Motivering er jo endda skærpet yderligere ved, at man har sagt: Enhver anden end den næringsdrivende skal ingen saadan Forpligtelse have, naar han sysselsætter en paa samme Maade som den næringsdrivende; alene denne skal have Forpligtelsen, fordi han har Fordel af at udsætte den Mand for Fare. Dette er en Hovedindvending fra min Side, det har jeg sagt før, og jeg gentager det nu: jeg kan ikke tiltræde Loven, saaledes som den nu er affattet. Kunde det komme til, at vi kunde foretage saadanne Ændringer i Loven, at vi bortryddede dette højt stødende Motiv, saaledes som det præger en Del af Lovens Paragraffer, saa vilde det maaske gaa mig paa samme Maade som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og flere; jeg vilde da ogsaa sige som saa: Ja, saa vil jeg, skønt Maaden, hvorpaa denne Lov i det hele er bygget, ikke tiltaler mig, dog muligvis til syvende og sidst finde det rigtigt at gøre et Forsøg med den hellere end helt at forkaste Loven. — Foruden den Udtalelse, jeg nævnte før, er der fra det ærede Medlem for Aalborg fremkommet endnu en Udtalelse, som i høj Grad har forbavset mig, skønt den er beslægtet med den, jeg nys nævnte. Jeg sigter til den Ytring, hvormed det ærede Medlem fremkom, da der spurgtes om, hvorfor Landbrugets Arbejdere ikke kunde gaa ind under denne Lov. Saa sagde det ærede Medlem, at naar man vilde have Landbrugets Arbejdere ind under Loven, men paa et socialt Grundlag, saaledes at det ikke blev Arbejdsgiverne selv, der pungede ud, saaledes som efter dette Forslag — saa kunde det slet ikke ske, før der var en statistisk Undersøgelse, hvoraf man kunde erfare, hvor mange Arbejdere der da vilde blive at forsikre, hvor meget det vilde koste, og i det hele hvor store Byrder man vilde komme til at lægge paa Samfundet. Det ærede Medlem betonede med Styrke, at

det ikke gik an at lovgive saaledes, at man paalagde Samfundet Byrder, hvis Størrelse man ikke kendte i Forvejen. I Modsætning dertil finder det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at det gaar overordentlig godt an at paalægge private i Samfundet Byrder; hvis Omfang slet ikke kendes. Denne Forskel i Raisonnementet er efter mine Begreber ganske utilstedelig. Det forekommer mig, at det selv samme Hensyn, som man mener at skyldes, naar det gælder Samfundets Midler, skylder man dog ogsaa, naar det er privates Midler, som det drejer sig om, blandt andet af den Grund, at Samfundet dog bestaar af disse private. I det andet Ting fremkom der ogsaa i Fjor Krav fra Repræsentanter for Haandværk og Industri i Udvalget paa, at der skulde foretages Undersøgelser om, hvad det vilde koste at gennemføre denne Lov, hvor mange forsikrede der var osv., og det synes jeg, var en berettiget Fordring fra deres Side, berettiget, naar det gælder Industriens Forsørgelse af dens Arbejdere, ligesaa godt som naar der tales om Samfundets Forsørgelse af Landarbejderne. Men dette Krav afslog man at opfylde. Det er ogsaa en af de Grunde, som gør mig det vanskeligt eller umuligt at gaa med til en Lov som denne, at man med saadan Lethed mener at kunne disponere, hvor det ikke er Statens, men privates Penge, det gaar ud over. Ja, det er endog blevet sagt fra forskellige Sider, at det er en stor Fordel ved denne Lov, at den holder Staten ganske uden for Risiko. Men jeg tror dog ikke, at der bør lovgives med saadan Motivering og paa den Maade, jeg nu har anført. Nu ventes der, at denne Lov vilde virke til Velsignelse for Arbejderne, og for saa vidt vil den selvfølgelig gøre det, men den drager nogle Arbejdere ind, der ikke ere forsikrede nu; men at den vil virke til Velsignelse for de Arbejdere, som allerede ere forsikrede, eller bringe dem større Udbytte, tillader jeg mig meget stærkt at betvivle. Sagen er den — og det samme blev udtalt i det andet Ting netop af det samme Medlem, som jeg før nævnte, det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Fussing) — at Arbejdsgiverne ganske vist nu forsikre deres Arbejdere for en ringere Sum, end denne Lov foreskriver i Tilfælde af Invaliditet eller Dødsfald, men de forsikre dem tillige i de første 13 Uger efter et indtruffet Ulykkestilfælde. Nu er jeg ganske enig i den Udtalelse, som faldt i Landstinget, og jeg er paa det rene med, at saaledes vil det gaa: De Arbejdsgivere, der nu fri-